

Sygnatura akt I Cupr 251/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 22-09-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Karolina Adach

po rozpoznaniu w dniu 22-09-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko D. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt I Cupr 251/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej D. C. kwoty 1769,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa podała, że dochodzona kwota wynikała z umowy pożyczki nr (...) i wypłaconej dnia 20 sierpnia 2014 roku. Na mocy tej umowy strona powodowa zobowiązała się udzielić pozwanej pożyczki w kwocie 1300 zł, a pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat. Dodatkowo pozwana zobowiązała się zapłacić wraz z każdą ratą pożyczki opłatę administracyjną w wysokości 15 zł oraz jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 390 zł, która rozdzielana była proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo z każdą ratą. Na dochodzona kwotę składała się kwota 1155,56 zł stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych z harmonogramem spłaty do umowy pożyczki, kwota 27,07 zł jako skapitalizowana kwota odsetek umownych zwykłych w wysokości 9% liczona od kwoty niespłaconego kapitału 1155,56 zł od dnia następnego po dniu zapłaty ostatniej raty pożyczki, kwota 123 zł tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania i ostatecznego wezwania do zapłaty, kwota 75 zł z tytułu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, opłata przygotowawcza w łącznej kwocie 344,06 zł i opłata administracyjna w kwocie 45 zł. W związku z opóźnieniem w spłacie zadłużenia, pismem z dnia 19.12.2014 z dniem 2 stycznia 2015 roku umowa pożyczki została rozwiązana przez stronę powodową za wypowiedzeniem ze skutkiem prawnym natychmiastowej wymagalności wszystkich należności z umowy. Pomimo wezwania, pozwany nie spłacił zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy (...) (...) stwierdził w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt (...) brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok

zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w celu udowodnienia swojego roszczenia złożyła niepoświadczona za zgodność z oryginałem ani przez pełnomocnika występującego w sprawie, ani przez notariusza: kopię umowy pożyczki (k.17-22) oraz kopie 5 pism zaadresowanych do pozwanej (k.23-26,28) oraz kopię niezidentyfikowanej tabelki skserowanej niechlujnie i krzywo z zasłoniętymi w czasie kopiowania fragmentami (k.27 i 29).

Poświadczona za zgodność z oryginałem został tylko pierwsza strona umowy pożyczki (k. 17), przy czym poświadczenia tego dokonała osoba, której przepisy prawa nie przyznają uprawnienia poświadczania dokumentów wykorzystywanych w procesie cywilnym. Strona ta została poświadczona przez B. M. – nie wiadomo nawet kto to jest , gdyż nie jest to przecież członkiem zarządu strony powodowej, co prawda w poświadczeniu figuruje zapis , że dokonała tego z upoważnienia Zarządu powodowej spółki, jednakże upoważnienie to nie zostało złożone, nie wiodło zatem czy w ogóle istnieje. Poświadczenie takie nie ma żadnej mocy prawnej, co z pewnością doskonale jest wiadome zawodowemu pełnomocnikowi reprezentującemu stronę powodową.

	Z art. 129 § 2 k.p.c. wynika, że moc dowodową ma kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność					
--	--	--	--	--	--	--

z
oryginałem
przez
osoby
wskazanej
w tym
przepisie
(wyrok
SA w
Lublinie
z dnia
19.06.2013
I A Ca
166/13,
wyrok
SA we
Wrocławiu
z
17.04.2012
I A Ca
323/12)
Kserokopia
- jako
odwzorowanie
oryginału
- może
być
uznana
za
odpis,
jednakże
pod
warunkiem,
poświadczenia
jego
zgodności
z
oryginałem.
(wyrok
SN z
10.07.2009
(...)
71/09,
Lex nr
584201).

Kserokopia
dokumentu
nie
może
być
uznana
za
dokument
prywatny,
jeżeli
jest
niepoświadczona
za
zgodność
z
oryginałem
przez
osobę
do
tego
uprawnioną.
(wyrok
SA
w
Białymstoku
z
18.06.2014
I
Acą
182/14

Kopie
dokumentów,
niepoświadczone
za
zgodność
z
oryginałem
nie są
dowodami
z
dokumentów
(wyrok
SA w
Lublinie
z dnia
30.10.2013

Dla
uznania
kserokopii
za
dokument,
świadczący
o
istnieniu
oryginału
o
odwzorowanej
w
niej
treści,
niezbędne
jest
oświadczenie
o
istnieniu
dokumentu
o
treści
i
formie
odwzorowanej
kserokopią.
Takim
oświadczeniem
będzie
umieszczone
na
kserokopii
i
zaopatrzone
podpisem
poświadczenie
zgodności
kserokopii
z
oryginałem.
Dopiero
wtedy
można
uznać

kserokopię
za
dokument
świadczący
o
istnieniu
oryginału
o
treści
i
formie
w
niej
odwzorowanej.
(wyrok
SA
w
Łodzi
z
6.05.2015
III
AUa
298/14
oraz
wyrok
SA
w
Białymstoku
z
23.05.2014
I
ACa
80/14))

Skoro
strona
powodowa
nie
przedstawiła
ani
jednego
dowodu
z
dokumentu
powództwo
nie
mogło

	zostać uwzględnione.					
	Zgodnie z art. 3 kpc Strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.					

Zawodowy pełnomocnik winien mieć świadomość konieczności udowodnienia twierdzeń pozwu, okoliczność zaś, że strona powodowa jest firmą udzielająca tzw. szybkich pożyczek, która masowo składa pozwy do sądu, nie może jej zwalniać od wypełnienia obowiązków dowodowych, o czym stanowi art. 3 kpc i 232 kpc. Obowiązki te muszą być spełnione nawet na potrzeby wydania wyroku zaocznego, gdyż wynika to zacytowanych wyżej przepisów prawa.